

Meditatie

Ds. Sara Dondorp

Een verhaal van hoop

Normaal zou ik om deze tijd een Paasmeditatie schrijven. Een vrolijk en hoopvol verhaal over opstanding, over nieuw leven, over nieuwe toekomst. Maar sinds Corona vrijwel alle vormen van gemeenschap in Nederland op slot heeft gezet, is er weinig meer normaal. De beperkingen op basis van de adviezen van het RIVM duren tot voorbij Palmpasen. Hoe het daarna gaat weet niemand. Of we in staat zullen zijn samen met elkaar in de kerk Pasen te vieren is helemaal niet zeker.

De kerk leest momenteel uit het boek Exodus. Het tweede Bijbelboek, gewijd aan de bevrijding uit Egypte en de woestijnreis van veertig jaar die daarop volgt. Onderweg naar het Beloofde Land. De Synagoge leest met Pesach het verhaal van de doortocht door de Schelfzee. De bevrijding uit het slavenhuis. In de kerk lezen we dat verhaal traditioneel op Witte Donderdag. Soms wordt dat verhaal zelfs opgevat als een symbolische doortocht door de dood. Zoals het volk dwars door de Schelfzee ging, zo ging Jezus door de dood heen. Verhalen die perspectief en hoop bieden uit een doodlopende situatie. Misschien is dat wel de kern van Pasen.

Door Corona zijn we in een soort 'sociale woestijn' terecht gekomen. Ontmoetingen in grote groepen zijn verboden, ontmoetingen van mens tot mens worden sterk ontraden. Maar we weten dat het niet voor altijd is. Het is een woestijn, waar we doorheen kunnen komen.

Op 9 april 2020, de dag dat we Witte Donderdag zouden vieren, is het precies 75 jaar geleden dat Dietrich Bonhoeffer door de Nazi's werd vermoord. We zouden ons in die dienst door Bonhoeffers teksten hebben laten inspireren. Laat ik vooropstellen dat ons sociaal isolement totaal niet vergelijkbaar is met zijn gevangenschap. Maar hoe hij vanuit de gevangenis in contact wist te blijven met zijn dierbaren, en vooral met zijn eigen geloof, kan voor ons inspirerend zijn. Ik herinner me ergens gelezen te hebben hoe hij vanuit zijn cel Psalmen zong en liederen van Bach en Schütz. En hoe niet alleen zijn medegevangenen, maar ook zijn bewakers daar hoop uit putten. In de bundel 'Dit is het uur van de trouw' is te lezen hoe Bonhoeffer tijdens een bombardement van de chaos gebruik maakt om zijn uitgemergelde en gemartelde zwager in de cel tegenover hem te hulp te komen, nadat deze dagenlang door de bewakers aan zijn lot was overgelaten. "Met alle liefde en zorgzaamheid die in hem is, spreekt Bonhoeffer met zijn doodzieke zwager, leest met hem uit de Bijbel en ... ziet in deze barre omstandigheden kans om met hem het Avondmaal te vieren."¹

Er is altijd ruimte voor hoop, ruimte voor vernieuwing, ruimte voor licht. Voor het Licht van Pasen.

Wat er ook te gebeuren staat, we zullen Pasen vieren met elkaar, al is het niet op 12 april, al zouden Pasen en Pinksteren samenvallen!

¹ Arthur Alderliesten in: *Dit is het uur van trouw, Gedichten en gebeden in de gevangenis*, uitgeverij Buijten & Schipperheijn Motief, Amsterdam 2019, p. 10.